

Κυριακή 28η Ἀπριλίου 2024

Κυριακή τῶν Βαΐων.

(Ἰωάν. 12, 1 – 18).

«...ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ» (Ἰωάν. 12, 13).

Κυριακή Βαΐων σήμερα! Ὁ Λάζαρος ζωντανός. Ὁ λαός ὄρθιος. Τά Ἱεροσόλυμα ἀνάστατα. Τά παιδιά χαρούμενα τραγουδοῦν. Οἱ ἀρχιερεῖς σκοτεινιασμένοι δολοπλοκοῦν. Οἱ μαθητές ἀπορημένοι ἀκολουθοῦν. Οἱ πιστοί συγκεντρωμένοι ὑμνολογοῦν. Ἡ Ἐκκλησία μέ μυστική σιγή καί ἀθόρυβη μεγαλοπρέπεια εἰσέρχεται σήμερα εἰς τά ἅγια τῶν ἀγίων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Μέ τή σημερινή γιορτή ξεκινάει τό πανηγύρι τῆς Πασχαλιᾶς. Ἐνα πανηγύρι πού περνάει μέσ' ἀπό τόν ἀπροσμέτρητο πόνο, γιά νά κατα-

λήξει στήν ἀνεκλάλητη χαρά καί στόν περίλαμπρο θρίαμβο.

Οἱ πιστοί στεκόμαστε στήν εἴσοδο τῶν δικῶν μας νοερῶν Ἱεροσολύμων καί περιμένουμε τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία. Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μέ λίγα λόγια μᾶς περιγράφει τή στάση τοῦ λαοῦ τότε ἀλλά καί τή στάση ὄλων τῶν πιστῶν στό πέρασμα τῶν αἰώνων: «...ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ». Ἐξέρχονται μικροί καί μεγάλοι, πλούσιοι καί φτωχοί, μορφωμένοι καί ἀγράμματοι, ἐπιφανεῖς καί ἀφανεῖς «εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ». Ὅσοι ἐπενδύουν στόν Μεσσία τή σωτηρία τους, ἔρχονται στόν ἁγιασμένο χῶρο τῆς πίστεως, στό καρποφόρο ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ, στό πνευματικό Σινᾶ τῆς φανέρωσης τοῦ Θεοῦ, στήν ἰλαρή καί κατανυκτική ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά συναντήσουν Ἐκεῖνον, πού διέσχισε τό σύμπαν καί τήν ἱστορία, γιά νά μᾶς ἀνεβάσει στόν θρόνο Του.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στή Μεγάλη Ἑβδομάδα γίνεται μέ τή δική μας ἔξοδο πρὸς

ὑποδοχή Του. Ἔρχεται ὁ Κύριος στά Ἱεροσόλυμα τῆς συνείδησής μας, στά μυστικά δωμάτια τῶν σκέψεων καί τῶν συναισθημάτων, στά πιό ἱερά ὑψώματα τῆς πίστεως, γιά νά μᾶς ἀγιάσει, νά μᾶς ποτίσει μέ τό καυτό Αἷμα Του, νά μᾶς χορτάσει μέ τό σφαγιασμένο Σῶμα Του, νά μᾶς συνεπάρει στήν ἀνάβαση τοῦ Γολγοθᾶ, στήν κατάβαση τοῦ Τάφου, στή νίκη κατά τοῦ θανάτου. Ἔρχεται νά μᾶς δείξει πῶς ὅ,τι εἶπε δέν εἶναι μιά ἀκόμη διδασκαλία, ἀνάμεσα στίς πολλές αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δέν εἶναι ἕνα σύστημα ὁμορφῶν ἰδεῶν. Ὅ,τι κήρυξε εἶναι ἡ πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Εἶναι τό δραματικό μονοπάτι τῆς μετάνοιας. Εἶναι ὁ τρόπος τῆς σχέσης μας μαζί Του. Εἰσέρχεται σήμερα ὁ Κύριος στά Ἱεροσόλυμα καί μᾶς καλεῖ νά ἐξέλθουμε ἀπό τά πάθη, τά λάθη, τίς μικρότητες, τίς ἀπροσεξίες, τούς συμβιβασμούς, τίς πτώσεις καί τίς προφάσεις, γιά νά συναντηθοῦμε μαζί Του.

Ἡ ἔξοδος πρὸς τόν Χριστό δέν εἶναι εὐκόλη. Εἶναι δύσκολο νά πολεμήσουμε τόν κα-

κό έαυτό μας. Είναι δύσκολο νά περικόψουμε τίς κακές έξεις, τίς άμαρτωλές συνήθειες, τίς καταστροφικές έξαρτήσεις, τίς βρώμικες έπιθυμίες, γιά νά συναντήσουμε τόν έρχόμενο πρός έμᾶς Ίησοῦ. Είναι πολύ δύσκολο νά άντισταθοῦμε στόν άμαρτωλό περίγυρο, στή διαβρωμένη νοοτροπία τοῦ έργασιακοῦ περιβάλλοντος, στήν άρνητική άτμόσφαιρα μιᾶς άδιάφορης οίκογένειας, στά άντίχριστα συνθήματα μιᾶς βαθύτατα άνήθικης κοινωνίας. Είναι δύσκολη ἡ έξοδος άπό τίς καλοστημένες παγίδες τοῦ διαβόλου, άπό τά φαινομενικά άνυπέρβλητα έμπόδια τοῦ κακοῦ έαυτοῦ μας. Μοιάζουμε μέ τούς έλεύθερους πολιορκημένους τοῦ ίεροῦ Μεσολογγίου, πού μιά τέτοια Κυριακή τῶν Βαΐων έκαναν τήν ήρωική έξοδό τους πρός τήν έλευθερία. Έτσι κι έμεῖς, καθώς κρατᾶμε τά πράσινα κλαδιά τῆς νίκης, προῦπαντοῦμε τόν Λυτρωτή καί κάνουμε τή δική μας έξοδο άπό τή σκλαβιά τῆς άμαρτίας στήν έλευθερία τῆς σωτηρίας.

Αὐτή ἡ ἔξοδός μας πρὸς τὸν Ἰησοῦ περνάει μέσα ἀπὸ τὴ μετάνοια. Δέν ὑπάρχει ἔξοδος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἐάν δέν σκύψουμε στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ. Δέν ὑπάρχει ἀπελευθέρωση καί θεραπεία, ἐάν δέν προηγηθεῖ ἀναστεναγμός καί ὁμολογία τῶν πτώσεών μας. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ σημαία καί ὁ δρόμος στήν ἔξοδό μας πρὸς τὴ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στή ζωὴ τῆς μετάνοιας θά βροῦμε τὸν Θεό μας καί θα κοινωνήσουμε μαζί Του. Αὐτό ἐπιθυμεῖ. Αὐτό ζητάει ἀπὸ ἐμᾶς. Γιά τὴν ἔνωση αὐτὴ φόρεσε τὴ σάρκα μας, συναναστράφηκε μαζί μας. Ἔρχεται σήμερα νὰ σφραγιασθεῖ καί νὰ ἀναστηθεῖ. Αὐτὴ ἡ ποθητὴ ἔνωση ἐπιτυγχάνεται ὅταν «μετὰ φόβου, πίστεως καί ἀγάπης» προσερχόμαστε στό ὕψιστο μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅταν ἀνεβαίνουμε πρὸς τὴν Ὠραία Πύλη τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀξιωνόμαστε νὰ βροῦμε Ἐκεῖνον πού ἤλθε νὰ βρεῖ ἐμᾶς. Μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα, ἐκεῖ στά ἱερά κράσπεδα τοῦ Ναοῦ, ἀνοίγουμε τὴν ὑπαρξή μας στὸν Θεό καί ὁ Θεὸς τὴν ἀγκαλιά Του σ' ἐμᾶς. Τὸ μυστήριο εἶναι μεγάλο

καί ἀποσπέλαστο. Εἶναι ὅμως ἀληθινό καί βιω-
ματικό. Μπροστά στό Ἄγιοπότηρο στεκόμαστε
ταπεινά καί ἀνάξια νά κοινωνήσουμε τόν Θεό,
νά βάλουμε μέσα μας τόν Δημιουργό, νά συμ-
μαρτυρήσουμε στό Πάθος καί στήν Ἀνάστασή
Του, νά συνεχίσουμε τήν κοινή ἀνάβαση μαζί
Του στή δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Δέν τό ἀξίζουμε. Δέν
μας ταιριάζει, διότι ἐμεῖς εἴμαστε ἡ αἰτία πού
ματώνει. Στεκόμαστε ὅμως, ἐπειδή Ἐκεῖνος μάς
καλεῖ, Ἐκεῖνος μάς πόθησε πρῶτος, Ἐκεῖνος μάς
τιμάει μέ τήν ἀγάπη Του, Ἐκεῖνος κάνει τά πά-
ντα γιά νά πετύχει αὐτή τήν ἔνωση μαζί μας.

Κυριακή τῶν Βαΐων σήμερα! Τά πράσινα
κλαδιά τῶν βαΐων στά χέρια μας δέν εἶναι μόνον
ἓνα σύμβολο. Εἶναι ἓνα σύνθημα νά κάνουμε τήν
ἔξοδο ἀπό τήν ἁμαρτία πρὸς τόν Ἰησοῦ. Νά Τόν
προῦπαντήσουμε στήν καρδιά μας καί νά Τόν
φυλάξουμε προσεκτικά ἐκεῖ. Νά Τοῦ ἐπιτρέ-
ψουμε νά μάς μεταμορφώσει, νά μάς ἀναστήσει,
νά μάς υἱοθετήσει, γιά νά ζήσουμε μαζί Του γιά
πάντα. Ἀμήν.